

Cesta německých diplomatů soutěží Europa Nostra aneb zkouškou vědomostí, vytrvalosti a vůle

Tak jako každý rok i letos připravili nadšenci z Europea pro studenty soutěž Europa Nostra, ve které má naše gymnázium velmi dobré jméno. Tato celorepubliková soutěž začíná školním kolem spočívajícím v testu, který tříčlenné týmy vyplňují s pomocí všech dostupných zdrojů. Kdo má tedy dobrou známost s tetou „Wiki“ a strejdou „Googlem“, uspěje zde bez větších potíží. Nejinak tomu bylo i v případě nás, holobradých třetáků (Petr Meloun, Míra Polívka a Honza Dobrovolný), kteří při překračování prahu dveří vedoucích do této soutěže ještě zdaleka netušili, co všechno na ně na dlouhé cestě „Nostrou“ ještě čeká...

Okušení pravého, nefalšovaného papírování

Netrpělivě jsme vyčkávali na instrukce ke krajskému kolu. Těšili jsme se na další dvouhodinovou práci, která by nám snad mohla přinést nové ocenění. Opak byl ale pravdou. Krajské kolo se totiž skládalo ze sepsání žádosti o grant na projekt, který jsme měli sami vymyslet. Políbení múzou jsme se pustili do práce. Nebudu Vám popisovat naše nadšení a zápal, s jakým jsem rýsoval naše venkovní hřiště pro workout a s jakým mí spoluhrači vyplňovali jednotlivé body žádosti, neboť po několika hodinách práce jsme zjistili, že nás projekt nelze zařadit do programového dokumentu. Co dál? Smazat a všechno znova! Vymysleli jsme tak zcela novou koncepci neinvestičního programu inspirovaného projektem SebeRevolta, který měl povznést ducha a zlepšit životní styl mladých na Vysočině. Velké dík zde patří naší paní profesorce Chalupové, která nám věnovala nejednu konzultační schůzku a doporučení. Projekt byl hotový, a tak jsme se mohli vypravit s dalšími dvěma týmy našich spolužaček, v té době oponentek, z gymnázia do knihovny v Jihlavě, kde se krajské kolo konalo. V Jihlavě se sešly celkem čtyři týmy odhodlané hbitou oponenturou a připravenými poznámkami k ostatním projektům vyhrát. Po vyrovnaném klání nás porota vyhlásila jako vítěze, nejedno naše oko nezůstalo suché. Spolu s námi do celostátního kola také postoupil tým kapitánky Gábiny Brožkové. Po vyčerpávajícím finiši však mělo to nejtěžší teprve přijít...

Milá škola v přírodě? Na to zapomeňte

O celostátním kole jsme slyšeli již mnoho povídaček o náročnosti, které si pro vás vojenský újezd Brdy připraví. Brali jsme je však jako přikreslené báchorky, které se při vypravování u piva pokaždé o trochu zveličí, a tak jsme sbalili kompas, maskáče, zálesácké nožičky a směle jsme se vypravili na pět dní do prostředí, kam noha civilisty moc často nevkročí. Tábor nás vřele přivítal stany a polní kuchyní, která nám servírovala jídlo přímo do hliníkových ešusů. Začal první den a s pocitem, že jsme vlastně na takové škole v přírodě, jsme se vydali na první nástup. Po přivítání následoval hravý program, takové ty klasické „ořukávačky“, na zapamatování jmen vašich oponentů a podobné srandy, po kterých jsme se s představou o příjemně stráveném týdnu uložili ke spánku.

Šest hodin ráno aneb dnes jsme vás nechali spát déle

Ze všech příjemných představ nás probudila siréna. Byla zrovna šestá hodina ranní a slunce by nás již jistě přivítalo s vřelou náručí, nebýt mraků a deště, který stále udržoval v okolí povodňový stav. „Tři minuty na oblečení a jdeme na rozsvičku!“ zaburácel praporčík Armády ČR, která tuto akci spoluorganizovala. Následoval sedmikilometrový výběh pro vytrvalce a na ostatní čekaly poctivé kliky a dřepy. Jazyk jsme sice táhli skoro po zemi, ale nakonec jsme s pocitem malého vítězství dorazili zpět do tábora.

Druhý den byl ve znamení jednání Rady EU, ve kterém nám byla přidělena role diplomatů, kde každý z třinácti týmů zastupoval jeden stát. Jako zástupci Německa jsme se směle pustili do vyjednávání o osudu fiktivního státu Dormenistán podle osnov, které nám předložily naše vlády. Po devíti hodinách vyjednávání ve velitelském stanu a kuloárních jednáních se nám podařilo jako evropskému celku sepsat rezoluci na pomoc Dormenistanu. Po zbytek dne jsme měli výcvik, který obsahoval vše, co může takový diplomat při honbě za důkazy pro svou rezoluci potřebovat. Od zdravotědy, přes orientaci v mapě až po instruktáž, jak projít minovým polem. Večer byl věnován představení jednotlivých zemí prostřednictvím scének, u kterých opět nejedno oko nezůstalo suché, tentokrát smíchem. Za chrabré reprezentování Německa pomocí televizních novin a teleshoppingu naši scénku později vyhlásili za nejlepší, což pro nás znamenalo plusové body v soutěži, kde vás hodnotí snad za každý váš pohyb a počin. S pocitem z dobře vykonané práce a blažené nevědomosti jsme se opět uložili ke spánku.

Takový ten klasický šestnáctihodinový survival v honbě za důkazy

Po čtvrté hodině ranní nás vzbudily výbuchy granátů a střelba z „kalašnikova“. Teroristé z organizace Gurban právě napadli náš tábor! Po hodině strachu z toho, co přijde, nám bylo oznámeno, že povstání bylo sice potlačeno, ale z hlediska bezpečnosti musíme opustit tábor. Velmi rád bych se Vám zde vypovídal ze všech svých dojmů a vzpomínek a detailně popsal každý náš krok, který jsme v šestičlenných, náhodně rozdělených týmech za šestnáct hodin na nohou udělali, ale to bych připravil budoucí účastníky této soutěže o překvapení. Neodpustím si ale pár slov, které bych označil jako typické pro tento „výlet“. Tak nejdříve k samotné cestě – zde jsou vašim nejlepším přítelem souřadnice, mapa a buzola. Cestu si vychutnáte jak po zemi, tak i po vodě a vlastně částečně i vzduchem. Výjimkou není ani slaňování skály. Samozřejmě, že cestou narazíte na takové bonbónky, jako je cesta minovým polem či plazení v bahně.

K plazení v bahně byste se vlastně ani uchýlit nemuseli, to by vás však nesměli přepadnout teroristé, kteří se budou mimo toho bavit také tím, že vás bez rozdílu svléknou do spodního prádla a vy budete na střídačku klikovat či si kopat hrob. No co, jste přeci v Dormenistanu a jak se tady říká – jiný kraj, jiný mrav. V různých zemích se k cizincům chovají různě. Náladu vám nezlepší ani vysypání batohů, všudypřítomná střelba, řev a také psychický nátlak, kterému jste při výslechu podrobeni. Nesmíte se však nechat zlomit, natož odradit od hledání důkazů proti těmto „ohavům“. Je třeba stát jeden při druhém jako tým a být připraveni na případné postřelení civilistů, o které je vaší povinností se postarat. Pokud se Vám podaří řídit podle několika jednoduchých pravidel, dokážete najít potřebné důkazy pro Evropskou Unii a budete mít štěstí, stihnete dorazit do tábora ještě před půlnocí. Musím přiznat, že ještě nikdy jsem si s takovou radostí a úlevou na vojenské lehátko, jako tuto noc, nelehal.

Jdeme do finiše!

Po tomto vrcholu nás čekaly už pouze dva zbývající dny. Ve čtvrtek pro nás byly připraveny lanové aktivity, které byly i přes fyzickou náročnost úžasným odpočinkem, střelby a také několik přednášek o situaci v Afghánistánu od vojáků, kteří nasáli tamější atmosféru hned na několika misích. S ubíhajícím časem se přirozeně rozpoutaly bouřlivé debaty o tom, kterýže tým by si zasloužil vyhrát nejvíce. Upřímně myslím, že každý alespoň v koutku své duše neochvějně věřil, že právě jeho tým by měl vyhrát, neboť opravdu všichni se v této soutěži nadřeli dost. Tyto spekulace rozptýlil až večerní vědomostní kvíz. S minimem vědomostí, ovšem s dokonalou taktikou jsme obsadili při vzácné kombinaci štěstí a náhody (dodnes nechápeme, jak se nám to povedlo) bramborovou příčku.

Co by to bylo za příběh bez happy endu?

Poslední den nás dokonce vedení nechalo spát až do osmi hodin (s takto pozdním budíčkem jsme se zde předtím nesetkali) a poté jsme se uchýlili na poslední ranní nástup. Následovalo balení a nekonečné nervy, jak to všechno dopadne. Konečně se ozvala poslední siréna a to znamenalo jediné – závěrečný nástup a vyhlášení výsledků. Po předání cen za několik dílčích aktivit ze středeční mise, přišlo to, na co všichni netrpělivě čekali. Vyhlášení celkových vítězů.

Na třetím místě se umístila delegace ze Slovinska (gymnázium v Moravské Třebové), ve kterém srdnatě bojovaly také dvě dívky. „Na druhém místě se umístila delegace z... Irska!“ ozvalo se z úst patrona projektu Radomíra Špoka. Zazněl potlesk a náš tým nestačil valit zrak, neboť právě tyto tři sympatické Pražáky jsme tipovali na vítěze. „Ty krásno, kdo je teda první, když ne oni?!“ neudržel jsem svůj úžas. „A na prvním místě se umístili ... zástupci Německa!“ V tuto chvíli jsem zvládl jen zírat s otevřenými ústy a z šoku mě do upřímného potlesku probudilo až postrčení od mých kolegů. Zavalil nás nepopsatelný pocit vítězství, pocit, že všechna ta dřina stála za to. Tato euforie v nás vydržela nejen po zbytek dne, ale vzplane v nás pokaždé, když se o této soutěži jen zmíníme.

Kromě toho jsme také vyhráli zájezd na tři dny do Bruselu. Ten se bez ohledu na to, jaké zážitky jsme si z něj přivezli, stal až druhou cenou. Tou první pro nás byl fakt, že se nenašel nikdo, kdo by nás v krajském či celostátním kole porazil, a že jsme dokázali občas sáhnout až za hranice našich sil, abychom tohoto cenného vítězství dosáhli.

Za delegaci Německa Petr Meloun